

SEX-БАЛАСЫ

ДАЕШ ЭРОТЫКУ
Ў СВАІМ
КАЛЕКТЫВЕ!

Фота Марыны БЕГУНКОВАЙ.

Польскія вытворцы дамавін нядаўна выпусцілі... эратычны календар. Так-так, не здзіўляйся! На здымках прысутнічаюць, па-першае, уласна дамавіны ў розных варыяцыях, па-другое, прыгожыя дзяўчаты з мінімумам адзення. Па-трэцяе, фатаграфуюцца ўсё гэта разам узятая на фоне, напрыклад, пейзажу: драўлянага мастка на возеры і чароту, зялёнага лужка, які заканчваецца недзе за гарызонтам... Ну, ні даць ні ўзяць — сапраўдная пастараль... Калі не задумацца пра тое, што знаходзіцца на першым плане. Вядома, я не пра дзяўчат. Дамавінных

спраў майстар Безянчук з «12 крэслаў», напэўна, ужо не адзін раз у сваёй труне перавярнуў ад зайздрасці — такі піяр яму і не сніўся! Бо што гэта, як не спроба лішні раз прыцягнуць да сябе ўвагу?

Пагадзіцеся, ну не будуць жа вытворцы дамавін укладаць гэтыя календары ў тое, што вырабляюць — як бонус кліенту?! Сям'і нябожчыка таксама неяк няёмка іх прапаноўваць. (Маўляў, калі што — звяртайцеся, вось тут і ўзоры на любы густ перад вачыма цэлы год будуць...) Хіба толькі ў сваім офісе павесіць ці дзелавым партнёрам прэзентаваць: тыя чорны гумар зразумоць. Таму, упэўнены, гэты эратычны календар задуманы не дзеля ўласна календара, а найперш — дзеля размоў пра яго. Як і многае іншае, прынамсі...

...Нашы маладыя чытачы не ведаюць, а іх бацькі, вядома ж, прыгадоўваюць, як пасля падзення «жалезнай заслоны» эратычны календары пачалі з'яўляцца і ў нас. Рэдкі пакой падлетка абыходзіў без іх. Прыгожы постар не сорамна было нават падарыць на дзень нараджэння сябру! Ды што падлеткі? Вялікія календары з напэўнага колерам прыгажунямі былі абавязковым атрыбутам задняга шкла, якое агароджвала месца кіроўцы аўтобуса ці тралейбуса! Вядома, калі кіроўцам быў мужчына. Што самае цікавае, па сваім прамым прызначэнні — дату паглядзець — гэтымі календарамі ніхто асабліва і не карыстаўся. Так, здымачкам вока парадаваць... Ну, ды калі тое было! А цяпер што?

Пам'ятаю, колькі гадоў таму нашы беларускія пісьменнікі заявілі, што рыхтуюць да выдання календар, дзе вядомыя аўтары лаўстануць перад прыхільнікамі іх таленту ў стылі «ню». Размоў было! Чакання! Календар выпусцілі — даволі прыгожы, але... звычайны. Што там не «зраслося» з распраманнем, ужо і не прыгадаю. Шкада, цікавая ж ідэя была. На той момант.

Бо потым эратычныя календары пачалі штампаваць усе, хто не ленаваўся. Мода пайшла з Расіі ў Украіны. У выніку працэс стаў нагадваць жарт каманды «Адэскія мансы» з Вышэйшай лігі Клуба вясёлых і знаходлівых: «Што вы паводзіце сябе, як Іран з атамнай бомбай? Зрабілі — хваліцеся!». Іншымі словамі, ледзьве не кожная больш-менш прыстойная фірма лічыла сваім абавязкам выпусціць эратычны календар! І выпускалі... Напачатку галоўным было, каб на фоне паўаголеных целаў прыгажунь — нанятых мадэляў — прысутнічаў лагатып кампаніі, яе рэквізіты. Далей — болей. Новай «фішкай» стаў удзел у эратычных здымках работніц гэтых самых фірмаў, прадпрыемстваў, банкаў, арганізацый... «На шчыт» узнялі дэвіз: «Вырасцім мадэль у сваім калектыве!». «Панеслася» па новым крузе... Рэжымны метралітэра, сувязісты, спартсмены... З густам зробленыя або аляпаватыя — ад тых календароў ужо стракацела ў вачах. Вылучаліся хіба толькі арыгінальныя. Прыгадваецца, напрыклад, як студэнткі журфака МДУ прасвяцілі эратычны календар... Пуціну. Яны вырашылі павіншаваць таго з днём нараджэння і адначасова зарабіць грошай. Быў выпушчаны календар пад назвай «Уладзімір Уладзіміравіч, мы вас любім!», дзе студэнткі зняліся ў паўаголеным выглядзе. Фатаграфіі былі падпісаны двухсэнсоўнымі падпісамі: «Лясы патушылі, а я яшчэ гару», «Усім бы такога мужчыну», «Як наконт трэцяга разу?»...

І вось колькі апошніх гадоў прыкладна тое ж назіраецца і ў нас. То завод, то кампанія выпускаць календар з самымі прыгожымі напэўнага колерам і сваімі работніцамі... Калі гаварыць больш шырока па тэме, можна прыгадаць, напрыклад, рэкламу на мінскіх вуліцах ніжняй бялізны. Угледзеўшыся ў выявы прыгажунь, можна было заўважыць, што тыя... цалкам аголеныя. Бялізна на іх была «накладзена» мастаком. Маўляў, яна настолькі лёгкая і камфортная, што яе не заўважаш. Ці вось нядаўна з'явілася навіна: у Гомелі адкрылася аўтамыйка, дзе машыну кліента па асобным тарыфе прывядуць у парадак дзяўчаты ў бікіні. Пад светламузыка, штучны дым і з вялікай колькасцю пены...

Як ставіцца да ўсяго гэтага? Думаецца, каб нечым здзівіць, гэта нешта трэба зрабіць раней за іншых. Або не так, як іншыя. Калі мы пачалі паўтараць тое, што іншыя ўжо зрабілі даўно і неаднойчы, — хіба гэта цікава? Не, не падумаўце, я зусім не супраць, каб выпускаліся карпаратыўныя эратычныя календары. Уяўляецца, як па-іншаму заучалі б словы галоўнага героя фільма «Міміно»: «Ларысу Іванаўну хачу», калі б такі прысутнічаў у кадры?

...Калі рыхтаваў нататкі, па-новаму зірнуў на нашых дзяўчат у рэдакцыі. Прыгажуні! Адна лепш за другую! Падумаў, а што калі нам самім выпускаць такі карпаратыўны календар? Падзеі, ніводна рэдакцыя яшчэ гэтага не рабіла... Адна калега, пачуўшы пра гэта, вырашыла па-жартаваць. Патэлефанавала мужу: «Мне прапанавалі на працы зняцца для эратычнага календара!». Сказала потым, што той уздыгнуў і адказаў: «Ну, калі хочаш... Калі трэба...» Так што патэнцыял ёсць!

Кастусь ХАЦЕЛАЎ-ЗМАГЕЛАЎ.

«МАСКВА МЯНЯЕЦА
З КОЖНЫМ ДНЁМ,
А Я — НЯЗМЕННЫ»

(Заканчэнне.)

Пачатак на 1-й стар. «43».)

— Яркім у вашай творчай біяграфіі быў перыяд працы з Сярогам. Якой была тая школа?

— Так загартоўвалася сталь. З Сярогам мы супрацоўнічалі каля сямі гадоў. За гэты час я паглядзеў увесь свет, пазнаёміўся з вялікай колькасцю людзей, набыў новых сяброў. Была праца, гастролі і студыйная работа. Мы давалі канцэрты на розных сценах, на глабальных шоу ў Расіі і за мяжой. Праект «Сярога» быў для мяне, як для некага «Фабрыка зорак», дзе я спяваў, пісаў песні... Жылі практычна ў дарозе. Маім домам былі цягнік альбо аэрапорт. У гэты перыяд я набываў таксама і вакальны вопыт. Выступалі на вялікіх канцэртных пляцоўках і на сцэне клубу. Бывала, што і апаратура траплялася дрэнная ці яе не хапала. Часам спазняешся на канцэрт на некалькі гадзін з-за розных непрадбачаных сітуацый, а там мікрафон не працуе... Пачынаеш шукаць аптымальнае і хуткае рашэнне праблемы, бо людзі чакаюць выступлення. Але якімі б не былі ўмовы, мы заўсёды стваралі для аўдыторыі шоу. Такі «ўзвод спецыяльнага прызначэння». Усяго і не раскажаш, бо размова не з кароткіх атрымаецца...

— Потым вы пачалі існаваць сольна. Якія мэты ставілі перад сабой і ці дасягнулі яны сёння?

— Планаў было шмат. Для мяне заўсёды галоўным застаецца жаданне тварыць, пісаць музыку. Хачу радаваць людзей сваімі песнямі. Як бы я не імкнуўся змяніць напрамак свайго жыцця, усё роўна музыка аказваецца на прыярытэтнай пазіцыі. З'яўляюцца новыя ідэі, зараз вось праца над новым дуэтам ідзе, плюс канцэрт, таму ад нечага даводзіцца адмаўляцца. Можа, гэта і ёсць мая мэта — быць у музычнай сферы? А ўжо ў залежнасці ад таго, як у ёй усё складаецца, выстройваюцца іншыя жыццёвыя планы.

— Раскажыце пра свае адчуванні ад працы ў студыі і ад выступленняў на сцэне...

Праект «Сярога»

быў для мяне, як для

некага «Фабрыка зорак»,

дзе я спяваў, пісаў песні...

Жылі практычна ў дарозе.

Маім домам былі цягнік

альбо аэрапорт.

— Для артыста вельмі важна знайсці сваю публіку. Бывае, табе нешта крыўднае выкрыкваюць з натоўпу або моладзь забывае пра тое, што павінна прысутнічаць субардынацыя паміж публікай і артыстам. Таму вялікая ўдача — трапіць на тую пляцоўку, дзе цябе чакаюць і любяць. Толькі тады ад канцэрта атрымаеш пазітыў і ты і твае прыхільнікі. Артыст, безумоўна, можа

абстрагавацца ці спяваць нават для аднаго чалавека ў зале. Аднак, калі адчуваеш любоў глядачоў, калі людзі табе ўсміхаюцца, не шкадуецца апладысмантаў, нараджаецца пачуццё эйфарыі. Не павінна быць выпадковых глядачоў на тваім канцэрте. У мяне быў выпадак, выступалі на нейкай акцыі. Уявіце, на адной сцэне Макс Лорэнс і «ДДТ»! Поўная зала рокераў, і тут выходзіць эрэн-

бішнік... Як прыйшло ў галаву такое сумясціц?

У студыйнай рабоце таксама прысутнічае момант эйфарыі, калі адчуваеш, што нараджаецца новая песня. Працэс ідзе: песня, і аранжыроўка пішуцца. А здараецца, прадчуваеш, што песня атрымаецца выдатнай, але вельмі марудна яна нараджаецца. У такой сітуацыі я лепш адкладзі на некаторы час. А вяртаешся — яна ўжо змяніла фарбы...

— Ваш першы альбом «Танцы пад месяцам» быў у стылі r-n-b, а сёння вы ствараеце крыху іншую музыку. Не збіраецеся змяніць зноў стылістычны напрамак?

— Калі запісаўся першы альбом, то я быў цалкам у той стылістыцы, такая музыка мне падабалася на той момант. Яна і цяпер мне імпаануе. Але прайшоў пэўны час і, магчыма, я пасталеў. Змяніўся мой унутраны настрой, і я стаў пісаць іншую музыку — больш танцавальную. Аднак ніхто не ведае, што яшчэ да выхаду альбома «Танцы...» у мяне быў яшчэ адзін альбом, які змяшчае лірыку і балады. Думаю, ён яшчэ ўбачыць свет, але не ў найбліжэйшы час. Калі я выступаў з песнямі ў стылі r-n-b, то лірыка была нелагічнай у дачыненні да майго вобразу і пазіцыянавання сябе на сцэне, бо кампазіцыі тыя сур'ёзныя і дарослыя. Аўдыторыя тады магла б іх не зразумець. А сёння я магу дазволіць сабе выпускаць гэтыя кампазіцыі.

— Пра што будзеце спяваць?

— У альбоме будуць нефарматычныя і нерадзійныя кампазіцыі, але дастаткова сур'ёзныя па сваім гучанні, выкананні і тэматыцы. Я буду

расказваць пра пачуцці, узаемаадносіны. Гісторыі аўтабіяграфічныя і не толькі. Адным словам, пра ўсё, што адбывалася са мной па жыцці.

— Цікава, перезд у Маскву неяк змяніў вашы погляды на творчасць і ўспрыманне жыцця?

— Я ўжо ў многіх краінах пабываў і часам думаю: дзе б не апынуўся — буду як дома. Бо заўсёды перш за ўсё трэба прывычацца да змены месца і максімальна засяродзіцца на працы, на творчасці. Таму магу сказаць, Масква мяняецца з кожным днём, а Макс Лорэнс — нязменны. Яго не могуць змяніць знешнія ўмовы. Безумоўна, жыццё вірлівае і сумбурнае, але нічога, спраўляемся. Калі змагаешся за выжыванне, то творчасць адыходзіць на другі план. У барацьбе людзі губляюць саміх сябе, нажываюць ворагаў, злуюцца. А мне гэта не патрэбна. Не трэба ні з кім канкураваць, бяры і рабі шчыра сваю справу. Музыка павінна быць па-за межамі канкурэнцыі.

— Як рэагуеце на крытыку альбо выпадкі ў свой адрас?

— Калі крытыкуюць — добра. Я знаю адно: тое, чым я займаюся, грэе мне душу і прыносіць радасць. І ніякая крытыка не можа зламаць тыя пачуцці, які ўнутры мяне. На «жоўтую» прэсу не звяртаю ўвагі. Часам мне нават

Хачу радаваць людзей
сваімі песнямі. Як бы я не
імкнуўся змяніць напрамак
свайго жыцця, усё роўна
музыка аказваецца на
прыярытэтнай пазіцыі.

весела слухаць выпадкі ў свой адрас. Бывае, што бацькі могуць патэлефанавалі з пытаннем, што ж адбываецца. Я іх сулакоўваю і раю не чытаць розную бязглуздыцу. Маўляў, прыеду з гастролёў і пра ўсё распавяду за кубачкам гарбаты. Так і адбываецца. Вяртаюся і дзялюся навінамі, яны радуюцца за мяне.

— Не ўзнікала думкі, што выбар жыццёвага шляху мог быць іншым?

— У свой час я хацеў па жыцці займацца мовамі, але зрабіў выбар на карысць музыкі. Пайшоў працаваць у філармонію і адразу ж пачаў займацца сваёй прафесійнай кар'ерай. Лічу, што тады зрабіў правільны выбар. Варта мне толькі пачаць задумацца пра жаданне заняцца нечым іншым, і, адразу ж у музыцы з'яўляюцца нейкія цяжкасці, нешта не атрымаецца і я разумею: не варта сабе здрадзіць. Я зычу кожнаму, незалежна ад прафесіі, знайсці свой талент і развіць яго. Бо калі ты адмаўляешся ад свайго прызначэння, спрабуючы рэалізаваць сябе ў іншых сферах, то неба можа цябе пакараць і ты станеш нікім.

Алена ДРАПКО.

Мінск — Гомель — Мінск.

ЧЫРВОНКА
ЧЫРВОНАЯ ЗМЕНА

РЭГІСТРАЦЫЙНАЕ ПАСВЕДЧАННЕ №12

ад 19 лютага 2009 года выдана

Міністэрствам інфармацыі Рэспублікі Беларусь.

Заснавальнікі газеты —

рэдакцыйна-выдавецкая ўстанова «Выдавецкі дом «Звязда»;

грамадскае аб'яднанне «Беларускі рэспубліканскі саюз моладзі».

Галоўны рэдактар

КАРЛЮКЕВІЧ Аляксандр Мікалаевіч.

Адказныя за выпуск: першы намеснік галоўнага рэдактара Наталля КАРПЕНКА, рэдактар аддзела Надзея НІКАЛАЕВА, рэдактар аддзела Сяргей РАСОЛЬКА.

Адрас рэдакцыі: 220013, г. Мінск, вул. Б. Хмяльніцкага, 10А.

Кантактны тэлефон: 292 44 12.

e-mail: posts@tut.by; info@zvzyazda.minsk.by

Газета адрэдавана ў Рэспубліканскім унітарным прадпрыемстве «Выдавецтва «Беларускі Дом друку».

ЛД №02330/0494179 ад 03.04.2009. 220013,

г. Мінск, пр. Незалежнасці, 79.

Тыраж 22.398.

Нумар падпісаны ў 19.30 12.12.2013 г.